

כוכבים

דיסני חושף מפתח

אולפני דיסני היו צריכים להקים חברת-בת חדשה בשם טאצסטון לפני שהעזו לנגוע בסרט בשם ספלאש. כי הדימוי שלהם, כיצרוני בידור לכל המישפחה, לא יכול היה לעלות בקנה אחד עם סיפור על סירונית חטובה, שמהלכת לפחות חצי סרט, ללא כסות לגופה. אומנם, כשהיא בים, מכוסה מחצית גופה התחתון בזנב-דיג אימתני ומוזהב, אבל כשהיא עולה על היבשה ומתייבשת, מייד הופך הזנב לזוג רגליים חטובות

האנה מתחת למים גמישה

ביותר, שצומחות מישבן שכמוהו לא ראו בסרטי דיסני מעולם (ושם, הישבן האנושי מוכר בצורתו עד גיל 3).

אולם, מאחר שהאולפנים רצו לעשות את הסרט, הוקמה החברה, ומספלאש יצאה קומדיה מצליחה ושחקנית שהיתה כמעט אלמונית, בשם דאריל האנה, הפכה לכוכבת.

גברת האנה הצעירה, שזוכרה אולי לאחריהם כבת הווג הגמישה והמסוכנת של רוטגר האואר כבלידת ראנר. היא הסירונית הכובשת את ליבו של בן-אנוש בסיפור הזה, וממריה המרשימים מהווים את הקישוט החשוב ביותר בסרט. גם בנעליים שטוחות, היא מתנשאת מעל לרוב הגברים ההולכים לצידה, ואם יצטרכו פעם טיפוס מתאים לגילום אלה ויקניגות, היא בוראית תקבל את התפקיד בלי בעיות.

אך בהסרטה הזאת רווקא היו לה בעיות: היא נאלצה לשחות מתחת לפני המים בלי מסיכה ובלי להוציא כועות מן הפה או מן האף, כי סירונית מתחת למים היא כמו דג. היא נדרשה

חופש

בסיר-לחץ

מאחורי הסודגים (לב תל-אביב ישראל) - אחרי כל מה שנכתב על הסרט הזה, נותר עתה רק לחזור על עיקרי הדברים. זה אחד הסרטים הטובים ביותר שנעשו עד היום. סרט שמצליח לרתק מבחינה דרמאטית ולהביא מסר שהוא חשוב. מבלי לעורר רושם מחשיד של הטפה.

העימות בין אסירים פליליים יהודיים ובין אסירים פוליטיים ערביים בתוך כלא ישראלי, יוצר תמונת-מצב שבה משתקף לא-מעט סיר-הלחץ שבו מתבשלת המדינה כולה מזה שנים.

בלי פשרות ומבלי לייפות את הדמויות. מצליחים התסריט של בני ברבש וערן פרייס, והבימוי של אורי ברבש. להוביל למסקנה הבלתי-נמנעת, שככל שהיו הערבים והיהודים מרוחקים זה מזה, הרי יש סיכוי כלשהו כי תימצא שפה משותפת ביניהם, אם יבינו כי חלק מן האיבה התהומית הזאת משרתת היטב את אלה שרוצים לשלוט בהם מלמעלה.

כל זה נעשה במסיגרת של ז'אנר קולנועי מוגדר מאוד. סרטי כלא - על האלימות, הזעם, התיסכול ושמיות-הדמים. שהם חלק בלתי-נפרד מן הסרטים בז'אנר הזה. אין ספק, שברבש משלב אומנם בתוך הסרט קלישאות מוכרות. כמו האסיר המסומם. הקורבן התמים. העבריין המשעשע. וכן הלאה, אבל אין בכך כדי להפחית מהישגו. משום שכל הטיפוסים הללו משתלבים היטב בתוך התמונה הכללית שהוא יוצר.

אם יש נקודה חלשה בסרט, היא באה לידי ביטוי דווקא בסצינות המטפלות בהנהלת בית-הכלא. שהמאקיאז'וליות

רמי דנון: הופעה נדירה

שלה שקופה מדי ומתקרבת מדי לדמות הנבזה המצוי. והרגע הפחות משכנע בסרט כולו הוא זה שנוגע לצילום קטע מופטיבל-הזמר בכלא. סצינה שבה, כנראה היה הבימאי נבוך, וכך יהיו גם הצופים.

אולם אלה פרטים מישניים וחסרי חשיבות. לצד ההישג הכביר של ברבש, הוא הוציא משחקנו הופעות נדירות, ולא רק בקנה-מידה ישראלי. ארנון צדוק, מוחמד בכרי, רמי דנון, אסי דיין, רוברטו פולאק, הרשימה של המצטיינים ארוכה, וצריך להוסיף אליה במקום של כבוד את הצלם אמנון סלומון וה' תיפאודן איתן לוי. בקיצור, סרט ישראלי שאפשר להתגאות בו.

מלך הקופים

חוזר בתשובה

גרייסטוק (גת תל-אביב אנג' ליה) - אוהבי חיות לא ישבעו הרבה נחת מן הסרט הזה. סצינות אכזריות בגונגל. גם אם הן מבוימות, וגם אם ברור שכל הקופים בהן הם בני-אדם בתחפושת. עדיין עלולות לעורר הלחלה, אפילו הטענה שהחיים ביער הם כאלה, לא תמתיק את הגוללה הזאת.

אבל זאת אחת הכוונות של הבימאי יו (מרכבות האש) האדסון. בנסיון הזה לספר את סיפורו של טרזן. מלך הקופים, מחדש ובצורה שונה מכל מה שהורגלנו לראותו על המסך. האדסון חוזר למקור של אדגר רייס בורוז, ומנסה לבנות גירסה ריאליסטית, שבה מראים איך באמת נשאר בחיים התינוק הגלמוד שהותירו אחריהם צמד האצילים הבריטים. שמצאו מותם בגונגל. איך, בזכות תכונותיו היה לראש הקופים. איך הוחזר לחיק האנושות ועד כמה התאכזב מכל מה שמצא שם. מובן שניסיון כזה הוא אבוד מראש. משום שככל שירצה האדסון להפחית בממדי הגבורה העילאית של 'הפרא האציל',

אין מנוס מהצגת תכונותיו העילאיות שעוזרות לו להתגבר תוך זמן קצר על מכשולים. הן ניסויים, ובמיוחד רוחניים. שאחרים אינם יכולים להם כל חיהם. חוץ מזה, בין אם ירצה בכך או לא, גם סיפורו של האדסון, כמו זה של בורוז, אינו אלא משל שכונותו לדבר על הנפש החצויה של האדם. שהוא עדיין בחלקו פרא מן היער, ובחלקו לובש איצטלה מתורבתת שלא פעם מפחיתה. במקום להוסיף לדמותו.

אלא שכמו אצל בורוז, גם אצל האדסון הנמשל אינו ברור די הצורך, וככל שמתקדם הסיפור, הוא הופך להיות פשטני יותר עד לסצינות האחרונות במוסיאון למדעי הטבע בלונדון, שבהן

כריסטופר לאמברט: טרזן רזה

נדמה כאילו מדובר במלודרמה אקולוגית. לעומת זאת, כל מה שקשור לחלק החזותי בסרט, עוצר נשימה. הגונגלים של קאמרון מוטוגנייס. מאוד, והטירות של סקוטלנד מוטוגניות לא פחות. עבודתם של הכפילים המסתתרים רים בתוך חלימות הקופים היא מושלמת. עד כמה שזה נוגע לעין בלתי-מיקצועית. וכריסטופר לאמברט, בתפקיד הראשי, מתקרב יותר מכל קודמיו ליצירת דמות אמיתית של ילד פרא מתבגר, ולא מרים מישקולות מיקצועי כטרזנים הקודמים. בזכות המרכיבים הללו, גם אם נכשל האדסון בכוונותיו היומריניות יותר, הצליח לפחות להוציא תחת ידיו סרט שהוא באמת יוצא דופן.

של עולם פרימיטיבי המסרב להתקדם, עשויה באהבה ובכאב. תסריט: אילמו גוני. *** יום ראשון בכפר (מוסיאון, צרפת) - מבט נוסטלגני אל תחילת המאה, ואל היחסים שבין צייר מודרן ובין בנו הבורגני ובתו התוססת. מחווה לאימפרסיוניזם הצרפתי, עשוי בעידון רב על-ידי הבימאי ברטראן טאברניה.

ירושלים

* שלך בבגידה (אוריון, ארצות-הברית) - שיחזור קומדיה קלאסית מפורסמת על מנצח קנאי שחולם, לקצב יצירה שהוא מנצח, על הדרכים שבהן הוא ינקום באשתו, החשודה בעינוי בבגידה. עם דארלי מור ונאסטאסיה קינסקי.

חיפה

* אינדיאנה ג'ונס והמקדש הארוך (מוריה, ארצות-הברית) - מסוג, סרט הרפת' קות מושלם. אייאפשר לדחוס יותר בדיחות והמצאות בסרט אחד מכפי שסטיבן שפילברג עושה בבדיה הרמינית מאוד. לא לקחת ברצינות ולא להיבהל מפרטים. זה הכל אחיות-עיניים.

לשהות במצולות שעות ארוכות, ללא כסות לגופה, מלבד זנב הפלסטיק, בטמפרטורות שמיועדות רק לדגים, ומעל הכל, היא התבקשה לכסות את שריה באותו חומר המצמיד פאות לקרקפת. כרי ששערותיה הארוכות לא ימושו מן החזה הנאה ולא ייחשפו פיטמותיה לעיני העולם. אומנם פעם או פעמיים משתחרר הדבק, אבל בסך הכל הפטנט מצליח. ללמדכם, שככל שירצו אנשי דיסני לשנות את עורם, עד הסוף אינם מעזים ללכת.

תדרין

תל-אביב - מאחורי הסורגים, העדר לה טראוויאטה, שובו של מרטין גר, יום ראשון בכפר. * ירושלים - מאחורי הסורגים לה טראוויאטה. * חיפה - מאחורי הסורגים, אינדיאנה ג'ונס והמקדש הארוך.

תל אביב

*** העדר (גורדון, תורכיה) - מישפחת רועים ממעמקי אנאטוליה באה למכור את ככשיה באנקרה. תמונה מזועזעת ומקוממת

האנה על היבשה מסוכנת